

A páciens ébren van. A dal, amelyet írt, lassan elhalkul, mintha csak alvás közben végtelenítve, hihetetlen szendergésének aláfestéseként szólt volna.

Emlékszik a sivatag minden részletére.

Elsőként egy embert lát meg. Az az ember az orvos. Khaki nadrágot és hawaii inget visel, vagyis nem úgy néz ki, mint egy orvos, de a szemében csillogó tudomány elárulja.

- Nagyon súlyosan megsérült. - A hangja magabiztosság. A hangja kontroll. - A sérülése példátlan, Tonka közlegény. Hogy túlél valami ennyire... - A mellkasa előtt szorítja ökölbe a kezét, mintha csak egy lehulló szót kapna el. - *...igazságtalant.*

Philip az orvostudományon túl valami mást is felismer az ágya végénél álló férfiban. Erős, szikár alkat. Természetellenesen tökéletes haj, a sivatagi dúnéhez hasonlatosan ránctalan bőr.

Az orvos a hadsereg tagja.

- És most - mondja - hadd magyarázzam el, miért valami hihetetlenül nehéz dologgal állunk szemben. - Philip még nem tudta teljesen szemügyre venni a helyiséget. A látómezejének a széle homályos. Mióta van itt? Hol van? De az orvos nem válaszol meg efféle kimondatlan kérdéseket. - Ha csak a csuklóját és a könyökét törte volna el,

arra juthattunk volna, hogy elesett, és szerencsétlenül ért földet. De eltörte a humerusát, a radiusát és az ulnáját is; az orsócsonti dudorjait, a hollócsőrnyúlványait, a pörgéit, és kezének mind a huszonhét csontját. – Elmosolyodik. A mosolya azt üzeni, hogy Philipnek is osztoznia illene a derűjében. – Nem várom el, hogy az emberi test minden csontjának nevét ismerje, Philip, de a lényeg, hogy nem csak a csuklóját és a könyökét törte el. Hanem szinte mindenét.

Hirtelen suttogásokat hall, de nem látja a forrásukat. Talán hangok egy folyosóról. Philip megpróbálja oldalra fordítani a fejét.

Nem megy. Meg sem tudja mozdítani a nyakát.

Kinyitja a száját, hogy megszólaljon, hogy elmondja, hogy nem tud mozogni, de a torka száraz, akár a nyári homok.

Lehunja a szemét. Patanyomokat lát abban a homokban.

– Ha csak mindkét kezét és karját törte volna el, hozzáálmodhattam volna egy balesetet. Mondjuk áldozatul esett egy présnek, valamiféle satunak, vagy talán mindkét kezét egy asztalon tartotta, amikor rájuk zuhant valami súlyos tárgy. De persze *nem* csak a keze és a karja törött el. A combcsontja, a sípcsontja és a lábszárcsontja szintén széthasadt, ahogy a térdkalácsa, a belső könyökcsontja, az összes haránttengelye (ami már önmagában elég volt, hogy kómába essen) és talpának majdnem mind a huszonhat csontja. – Az orvos olyan könnyedén beszél, és olyan *egészségesen* mozog, hogy Philip úgy érzi magát, mintha gúnyt űznének belőle. – Gondolom, elképzelhetnék egy jelenetet, ahogy egy szikla szélén áll, a mélység *fölött* lógó karokkal és lábakkal, amikor valami egészen gonosz formájú tárgy magára zuhan, és *pont* az említett csontokat találja meg, a legkegyetlenebb töréssorozathoz vezetve, amelyet valaha láttam. De nem. Az ön szenvedéseinek ezzel még nincs vége.

Az orvos mögött, a bézs fal és a kobaltkék plafon találkozásánál Philip egy déli fényben ragyogó afrikai sivatagot lát.

A Danesre gondol.

– A szeméremcsontja, a csípője, a keresztcsontja... eltört. A szeméremizületei, az elülső hosszanti szalagjai... elszakadtak. A bordái, Philip, mindegyik bordája... a csigolyák közti összes porckoronggal, a szegy-

csonttal, a markolattal, a kulcsontokkal együtt, a nyaktól felfelé az állkapocs, a járomcsont, a halánték, a homlokcsont és... még néhány fog is. – Az orvos elmosolyodik, kimutatva a sajtáit. – Esetleg feltételezhetnénk, hogy ez történne valakivel, ha egy kőlapon feküdne, nem tudván, hogy a magasból egy második kőlap fog rázuhanni, hogy egyetlen pillanat alatt összezúzza mindenét. Ezt az elméletet fontolóra vehetnénk, amennyiben minden törés a teste felszínétől nagyjából ugyanolyan távolságra következtetett volna be. De természetesen nem így történt. Az elülső hosszanti szalagjának szakadása két és fél centiméterre van az állkapcsa törésétől. Ami azt illeti, egyetlen egységes törésminta sincs a testében, semmi, ami alapján meghatározhatnánk, miféle tárgy, miféle ok vezetett a sérüléseihez. Más szóval, Philip... mindezt nem egyetlen, szilárd tárgy okozta, és mégis... mindegyik sérülés pontosan ugyanakkor történt.

Az orvos ellép egy sor ragyogó, fehér festékkel teli fekete vászon elől. Befejezetlen formák. Törött mintázatok.

Röntgenképek.

Némelyik úgy néz ki, mint patanyomok a homokban.

– Én mondom – csodálkozik az orvos –, ez a legmegdöbbentőbb sérülés, amelyet valaha láttam. Egyesek azt mondanák rá... hihetetlen. Nézze csak meg magának, Philip.

További sottogások érkeznek a Philip számára láthatatlan forrásból.

– Na most – fordul az orvos a röntgenképektől Philip felé. – Az imént ébredt fel... még csak *éppen* *hogy* magánál van, és tudom, hogy meglehetősen sokként éri ez az egész. Hat hónapja fekszik nálunk kómban. – A szám lehetetlen. A szám kegyetlen. A szám távolságot növeszt közé és a Danes közé. – Ez hat hónap öntudatlanságot jelent, úgyhogy most el kell kezdenie a gyógyulás folyamatát. A fizikai és az érzelmi gyógyulását. – Elgondolkodva veszi a kezébe az állát. – De *tény*, hogy vannak megválaszolatlan kérdéseink.

– Hol van a Danes? – nyögi Philip. A hangja egy recsegő falépcső. A hangja egy tesztelés alatt álló régi zongora.

Suttogó hitetlenkedés Philip látómezején túlról. Egy női hang.

Beszél!, mondta.

– A nyilvánvaló első kérdés az... – folytatja az orvos, mit sem törődve Philipével –, hogyan élhet túl valaki ilyen sérüléseket?

Szellő borzolja fel ápolt, barna haját.

Philip fel akarja emelni a karját, de képtelen rá.

Az orvos könnyedén kitarja elé nyitott tenyerét, mintha csak a közöttük lévő különbséget demonstrálná Philipnek.

– De hát... itt van... túlélte. Így aztán a második, sürgősebb kérdés... az, hogy mi történt odakint, Tonka közlegény? – Derékból meghajol, és megtámaszkodik a térdén, hogy kék szemével egyenesen Philipébe nézhessen. – Mit talált a sivatagban a Danesszel? Vagy inkább... – Az orvos legyint egyet, játékosan eltörölve a gondolatait. A gesztus olyannyira nem illik ide, hogy egyenesen tiszteletlennek hat. – Felejsük el a zenésztársait, a bandáját, a Danest. – És hideg tekintete arról árulkodik, hogy máris megfeledezett róluk. Philip ismét patanyomokat lát, egyre csak nyúlnak el a távolba.

Hangot is hall, valami fertelmeset és értelmeset, ahogy is nyomot hagy az emlékezete horizontján fodrozódva. Megpróbál a saját dalával harcolni ellene. A saját és a Danes dalával. A dallal, amely a társa volt, amíg aludt.

De az orvos hangja ismét elhallgattatja.

– A kérdés nem az, hogy mit találtak... hanem hogy mi találta meg magukat.

Philip az Úton jár. Mindig is így hívta. Az Út. Nem a Helyes Út vagy a Rossz Út. Szándékosan nem magyarázza. Így amikor egy barátja vagy rokona megkérdezi, nem iszik-e túl sokat, vagy hangosan azon tűnődik, nem jár-e túl gyakran bárókba, mindig ugyanazt a választ adja.

Hé, szállj le rólam. Járom az Utat.

Philip szimbóluma az Úthoz egyetlen zongorabillentyű, egy nyakláncként hordott F. A billentyűt Philip az első zongorából szedte ki, amelyet a háborúból, a második világháborúból visszatérve látott: tönkretéve, fejjel lefelé hevert egy járdán, alig kétszáz méterre a detroiti repülőtértől. Hiányzó lába, széttört fája és lepattogzó sárga festéke dacára Philip előjelként tekintett a zongorára: egy üdvözlőbizottság sem fogadhatta volna ennél melegebben. Miután megölelte a szüleit, és bepakolta a csomagjait az új, 1945-ös Chryslerükbe, Philip megkérte őket, hogy várjanak, amíg magával hozza a zongora egy kis darabját.

A jövőbe. A háború utáni életbe.

Az Útra.

A billentyű kiválasztása könnyű volt. F. Mert az F az egyetlen, ami benne van a kezdő zongoristák mindkét emlékeztető szavában:

EGBDF (Every Good Boy Does Fine)*

FACE**

Egy emlékeztető véget ér, egy másik elkezdődik.

Ahogy véget ér a háború, elkezdődik az élet... otthon.

Élet az Úton.

Tizenkét évvel később, harmincegy éves korában Philip már aligha dicsekedhet ugyanazzal a katonás testalkattal, amellyel ő és a Danes Angliában játszottak a bakáknak, de a filozófiája mit sem változott. Hadd higgyék csak a detroiti ismerősei (akik sokan vannak; a Danes tagjai bárbaglyok), hogy az Út vallásos, ateista, egészségtelen, önáltató, vagy akár örült. Nem számít. Egy világháború és egy sláger után a szabadság az egyetlen járható út.

És az Út ma jó helyre vezette. Egy detroiti hangstúdióba az Elizabeth és a Woodward sarkán, az 1957-es évben. A Danes („Detroit kedvencei”, ahogy a *Free Press* nevezte őket) tulajdonában van. Négyen osztoznak rajta. A helyet a Danes hosszú hajú veszettje, a kedélyes Larry találta. A salaktömböktől határolt térnek, ahol egykor jószágokat dolgoztak fel, túl tökéletes az akusztikája, semhogy hagyhatták volna kicsúszni a kezük közül.

Ez az, mondta Larry hónapokkal ezelőtt szétárt karral, felfelé fordított tenyérrel, akár a Who Do You Trust? című televíziós show bolondos műsorvezetője. Ez itt Csodaország.

De nem tudta a Danes minden tagját meggyőzni. Egy egykori csirkefeldolgozó aligha túnt megfelelő helynek albumok felvételéhez.

Te mindent azonnal imádsz, mondta Duane, amint a szemed elé kerül.

Te pedig, felelte Larry a Danes híres ritmusszekciójának másik tagjára mutatva, mindig is túl konzervatív voltál a rock 'n' rollhoz. Láttad a liftet?

Duane elfintorodott.

Mármint azt a csirketollakkal teli fadobozt?

Nekem tetszik, szólt közbe Philip, és már látta is a falat, amely elválasztja majd az irányító szobát és az előadótermet.

*Jelentése: A jó fiúk mind ügyesek

**Jelentése: arc

Hát a picsába, mondta Duane, ha Philip rábólint, el van döntve. Körül nézett a rideg helyiségben, és látta, hogy Ross is mosolyog. Hát a picsába még egyszer. Akkor benne vagyunk, mi?

Larry átkarolta Duane-t.

Látod már?

Nem. Nem látom.

Ott, ni... csak úgy ragyog a színpad. Larry úgy csettintett az ujjaiával, mintha képes lenne odateleportálni Duane Slingerland dobjait.

Nem látom, Larry.

Jaj, dehogyisnem.

Csak azt az egyet látom, hogy decemberben itt nagyon hideg lesz az album-felvételekhez.

Larry felnevetett. A bőrkabátja meggyűrődött, ahogy közelebb húzta magához Duane-t.

Gyere ide.

Hova?

Az ablakhoz.

Az ablak mindössze egy salaktömb falba egyenetlenül belevágott kis négyzet volt. A banda négy tagja odanyomakodott hozzá, és kinézett a lent elterülő Detroitra.

Nézzétek azt a lányt. Ross halkan füttyentett.

Én ismerem, jegyezte meg Philip.

Ismered?, kérdezte Ross. Hogy lehet, hogy te minden lányt ismeresz Detroitban, Philip?

Philip vállat vont.

A lányok szeretik a zongorát, Ross.

Hát a picsába, öreg. Egész életemben azt hallottam, hogy a csajok a gitárra bukznak, hogy a gitár a mindenük. A csajok miatt kezdtem gitározni. És most azt akarod mondani nekem...

Nézzétek, mutatott előre Larry. Ott egy másik. Ő is nagyon szép.

A Danes tagjai elhallgattak. Majdnem összeért a fülük.

Őt is ismered, Philip?

Philip hatásszünetet tartott.

Nem. Nem ismerem.

De lefogadom, hogy mindennap erre jár, mondta Duane ábrándozó hangon.

Ó, öreg, mondta Larry, és a doboshoz fordult. Duane, ÖREGEM!

Na várj, nem mondtam, hogy...

Megcsináljuk, Duane!

Várjál már, Larry...

Megvesszük a saját kibaszott stúdióinkat!

Csodaország ma tele van. A Danest felkérték, hogy vegyen fel egy albumot, egy rock and roll lemezt, mert jók abban, amit csinálnak, a stúdiójuk pedig a „teremhangjának” köszönhetően legendás a városban. Még jazz-zenészek is dolgoztak a Danesszel, annak ellenére, hogy hírhedten örültek. *Az a szoba nagyjából annyira professzionális, mint a bácsikám italos szekrénye, mondta egyszer Clay Daniels, de baszódjak meg, ha nem mennyei a hangzása.* A Danes egy slágert és további két dalt vett fel Csodaországban. A Make Noise a helyi sikerlista tizenhetedik helyéig jutott, a Killer Crawl pedig a hatodikkal érte el a csúcst. De a bandát az első helyig kúszó Be Here lendülete vitte előre. És még mindig az volt a legnagyobb vonzerejük, hogy szolgáltak a második világháborúban. Még csak az sem számított, hogy nem a frontvonalakon. A legtöbb amerikai számára, ha tagja voltál a katonai zenekarnak, az épp annyit jelentett, mintha tagja lettél volna magának a tényleges hadseregnek. Márpedig a helyiek a *veterán* címke miatt ugranak be, hogy lássák, mi történik Csodaországban, még akkor is, ha maga a zene egyáltalán nem érdekli őket.

A látogatók közül néhányból ivócimbora lett. Mások aggódalmasan oldalogtak el Philip Tonka miatt, aki többet ivott, mint amennyit játszott.

Szállj le rólam. Járom az Utat.

Milyen Utat?

Nézz le. Nem látod? Pont azon állsz.

Egyesek szerint a Danes tagjai züllöttek. Többet isznak, mint az első világháború veteránjai. Sosem hagynak ki egy bulit. És folyamatosan a háború utáni világ zenéjét írják, amely egyszerre dühös, örömteli, zavarodott és szándékosan elutasító. Mondván, lépünk már tovább.

Mondván, ez már a tegnap. A slágerük akaratlanul is összefoglalja a tagok kollektív világnézetét.

Légy itt.

Lélegezd be.

Létezz.

– Tegyéél bele egy plédet – mondja Larry az irányítoszoba mikrofonjába. Ma dolguk van. De vajon el fogják tudni végezni?

– Komolyan? – kérdezi a Sparklers ifjú dobosa. Az ablakon át egy elveszett gyerek benyomását kelti. – Lepedőt egy basszusdobba?

Duane feláll az irányítoszoba kanapéjáról, és beleszól a mikrofonba. Mély hangjának köszönhetően mindig is ő bírt a legnagyobb tekintéllyel a Danes tagjai közül.

– Kevésbé lesz műhangja, fiam. Amolyan karakteresebb puffanást kölcsönöz neki. Bízz Larryben, és tegyéél egy plédet a basszusdobba.

A Sparklers dobosa, egy göndör, szőke hajú elővárosi kölyök lepedőt keresve néz körül.

– Az ágyakon – mondja Philip, és mutatja neki a helyet az üvegen keresztül. Belekortyol Ronrico rumospalackjába. A Sparklers gitárosa segít a keresésben a dobosnak. Véletlenül nekicsapja a falnak a Fender Stratocaster* hangolókulcsait. Mivel a hangszer már be van kötve, a zaj végigrobban az irányítoszoba hangszóróin.

– Látjátok azt a négy ágyat ott hátul? – szól ki nekik Duane.

A Danes tagjai gyakran alszanak a stúdióban. Vad éjszakák, hajnali órák, reggel meg úgylis megint ott kell lenniük. A padlót üres piásüvegek borítják.

A dobos felvesz egy hálósákot.

– Nem – szól a mikrofonba Larry. – Vastag. Valami vékonyabb kell.

A dobos most már pirul. Azt hiszi, szórakoznak vele. A dolog a banda menedzserét, Arthurt, egy gazdag birminghami kölyköt is zavarja. Az irányítoszoba bőrkanapéja mellett áll.

– Srácok, azért béreltünk fel benneteket, hogy csináljatok nekünk egy lemezt, nem azért, hogy kidekoráljátok Fred dobkészletét!

*A világ egyik leghíresebb elektromos gitárja.

- Látod ott azt a sárga-fekete plédet, Art? - kérdezi Larry, miközben ceruzájával a szemközti falnál álló vetetlen ágyra mutat.

- Igen. Persze hogy látom.

- Azt használtuk a Be Here-hez is.

A menedzser gyorsan átvág az irányítósobán, és elveszi a mikrofont Larrytól.

- Freddie - szól bele. - Próbáld meg azt a sárga-fekete plédet, ott, a lábad előtti matracon.

A dobos nadrágja lecsúszik a hátsójáról, ahogy lehajol.

Philip a menedzser vállára teszi a kezét.

- Tudod, mi kell a te srácaidnak?

- Mi? - Art az órájára pillant. Folyton az óráját nézegeti. Aggasztja az idő. Az idő és a pénz.

- Egy délután házon kívül.

- Kizárt - válaszolja Art, mindkét kezét tiltakozón tartva fel Philip elé. Philipnek bevillan egy kép az idősebb Artról, akinek a zenekarok menedzselése már csak egy kis jelentéktelen csecsebecse lesz a múltja polcán. - Két órája vagyunk itt, és még egy gramm munkát sem végeztünk.

- Hogy érted? - kérdezi Duane. - Kiválasztottuk a plédet, vagy nem?

Philip megragadja a menedzser csuklóját.

- Vedd le az órát.

Art letakarja az órát a kezével. Mintha csak Philip ki akarná rabolni. A Danesből simán ki is nézni az ilyesmit.

- Komolyan mondom. Vedd le az órát.

A menedzser vonakodva engedelmeskedik, és átadja az órát Philipnek.

- Mit fogsz csinálni vele?

- Összetöröm.

- Várj!

Philip elmosolyodik.

- Csak hordani fogom.

Philip felcsatolja az órát a karjára, és megigazítja a szíját.

- Hé, Tonka! Tisztességesen megállapodtunk egy árban!

- Valóban - bólint Philip. - De épp ez a baj.
- Újra akarod tárgyalni a feltételeket? A rohadt életbe is, tudtam, hogy nem bízhatok bennetek!

- Ki beszélt itt újratárgyalásról? Nyugi. Megegyeztünk. Tisztességesen. Épp ez itt a probléma.

- Hogy érted?

Philip az irányítószoba mikrofonja fölé hajol.

- Uraim, tegyétek le a hangszereket. Kimegyünk.

Az üveg túloldalán a banda rémültnek tűnik.

- Van egy lyuk a szívedben - világosítja fel Duane a menedzsert. - Akkora, hogy át lehetne úszni rajta.

- És majd ti kitöltitek?

- Egyetlen délután alatt aligha - válaszolja Larry, miközben felhúzza a bőrdzsekijét. Kérges ujjaival beletúr hosszú hajába. - De azért megpróbáljuk.

Art kérlelve, nyöszörögve rázza a fejét, ahogy Duane is belebújik fekete bőrkabátjába, Philip pedig pénz után turkál a farmernadrágja zsebében. A Sparklers tagjai csüggedten, zavarodottan lépnek be az irányítószobába.

- Gyerünk, srácok - mondja Philip.

- Hová? - kérdezi a gitáros.

- Ihletet szerezni.

Már kifelé tartanak a stúdióból, amikor megcsörren a telefon. Philip megáll az ajtóban, és visszafordul.

Vannak hívások, gondolja Philip, amelyek fajsúlyosabbak a többinél. Mintha az ember képes lenne meghallani, ha valami fontos ügyben keresik... még azelőtt, hogy felvonná a kagylót.

Bezárja a stúdiót, és követi a többieket.

Philip ma már jobban tud mozogni, mint tegnap, de csak rémisztően kicsivel. Emlékszik mindenre: a Danesre. Afrikára. A sivatagra. A hangra. De ezeknek az emlékeknek egyelőre várniuk kell; most csak a teste állapota számít.

És a kórház. A hely mögött álló motivációk. Philip elég régóta ismeri a hadsereget, hogy tudja, ennek a nagy része itt nem stimmel. És még az sincs teljesen rendben, ami stimmel.

Inni akar. Olyan nagyon inni akar.

Egyedül van, és a bézs tapéta meg a kobaltkék mennyezet találkozását nézi, a déli Namib színeit. Egy ventilátor forog jobbra, ahová nem lát el. Egy rádióból halk dráma szól, és hanghaborúba keveredik egy távolabbi szobából kiszűrődő klasszikus zenével.

Philip szobája nagy. Tudja, mert direkt hangosan beszél, hogy a visszhang alapján mérje fel a helyiség méreteit.

- Anya - mondja. - Élek.

Philip félt már korábban, méghez a sokszor, sokféleképpen. A Wyoming utcai házuk pincéjétől, ahol megtanult zongorán játszani, az Angliába vezető '44-es útjáig, amikor neki és a Danesnek meg a katonai zenekar maradékának ezer ifjút kellett szórakoztatnia, akik mind túl fiatalok voltak a halálhoz.

– Apa. Élek. Jól vagyok.

De nincs jól. És hiába mondja az ellenkezőjét, attól az még nem lesz igaz.

A szobában van egy hangszer. Philip még nem tudja, miféle, de a kegyes vibrációk elárulják neki, hogy húrjai vannak.

Akkor egy gitár? Talán.

Libegés balról. Valószínűleg szellőtől mozgó függönyök. Tehát egy ablak. Vagyis a plafont megvilágító fény napfény lehet.

Ketyegésre hegyezi a fülét. Egy óra ketyegésére. Talál is egyet. Mesz-sze. Olyan halk, hogy akár kívülről is jöhet.

Számolja a ketyegéseket, kétségbeesetten próbálva ellazítani a stabilizálódásra képtelen idegeket. Meditáció.

A Danes patanyomokat követett a sivatagban. Csak kettőt. Mintha az állat kiegyenesedve járt volna...

Valami másra kell összpontosítania. Lehunyja a szemét. Elképzeli magát a pince zongorája előtt. Cipője intrót dobol a pedálok melletti talajon.

– Egy, két, há, négy...

De a számolás a dobok mögött ülő Duane-ra emlékezteti, a Danes egy dalának kezdetére, és a tényre, hogy Philip nem tudja megmozdítani az egyik ujját, és ezért valószínűleg soha többé nem fog tudni zongorázni.

– Duane – mondja. – Larry. Ross. Élek.

Ekkor megszólal egy hang, oly közel a füléhez, hogy ha Philip tudna mozogni, felugrana.

– Az jó.

– Hé! – kiált fel Philip.

Gyengéd nevetés. Egy nő.

– 1949 halloweenje óta nem ijesztettem így meg senkit – mondja a hang. Ugyanaz, amelyet suttogni hallott, amikor felébredt. – Elbújtam a lányom ágya alatt. Gumikesztyűt viseltem, és elkaptam a bokáját.

– Ki maga?! Mutassa magát!

– Nyugalom. Ellen nővér vagyok. Én gondoskodtam magáról az elmúlt hat hónapban.

Egy szék nyikordul meg mellette. Egy arc emelkedik a látómezejébe. Fiatalnak tűnik. Vidám arc. Szeplős orr. Gránitszürke szem. Fekete haj. Fehér nővérköpeny.

– Éhes? – kérdezi.

Philip nem válaszol. Csak bámul. Amikor a nő beszél, a feje oldalra billen. Vajon tisztában van vele, milyen könnyedén mozog?

– Hozok magának valamit enni.

Feláll, és eltűnik valahol Philip jobbján. A magassarkú kopogása teljesebb képet ad Philipnek a környezetéről, mint a saját beszédének visszhangja. A nő valószínűleg egy ajtóban megállva szólal meg újra.

– El sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy felébredt.

Aztán kimegy a szobából, Philip pedig hallgatja a folyosón távolodó lépteit.

Elképzeli, hogy mások is vannak vele a helyiségben, csak nem szólnak egy szót sem. Más arcok, más szemek. És az arcok, amelyeket lát, katonaiak. És a szemek azokon az arcokon többet akarnak tudni annál, semhogy éhes-e.

– Helló? – kérdezi reszketve, mert képtelen leküzdeni az ébredése óta rajta uralkodó szorongást. A Danes. A Danes. Hol vannak a többiek? – Van itt velem valaki?

A nővér, Ellen megtanított neki valami nagyon fontosat abban a fél percben: nemcsak hogy Philip alig tud mozogni... de azt sem tudhatja, ki figyel, miközben próbálkozik.

És az arcok, amelyeket odaképzelsz, kinyitják a szájukat. És a kérdések akár a homokszemek ömlenek ki belőlük.

Jönni fognak azok a kérdések. Philip tudja. Kérdések Afrikáról és a hang forrásáról. Kérdések a szakasz többi tagjáról, a Danesről, arról, hogy mit hallott és rögzített odakint Philip. És örültebb kérdések. Mint hogy ki ragadta el Rosst? Ki ragadta el a többieket? És hová vitték őket? És miért rémítik meg ennyire ezek az egyszerű kérdések, Tonka közlegény?

A kérdések jönni fognak.

És mit mond majd akkor Philip?

Mennyit fog elénekelni?

4

- **H**elló, Philip – mondja Misty. – Úgy látom, már ittál.
Misty mindig ezzel az *úgy látom*-mal jön.
- Megvagyok – mosolyodik el Philip.
 - Úgy látom, egy élőhalott bandával dolgozol. – Misty a Sparklers tagjai felé biccent, akik feszengve álldogálnak a pult egy távolabbi pontján. – Mi a nevük? The Bland?*
 - The Sparklers.**
 - Jézus.
- Larry Mistyre kacsint Philip válla fölül.
- Nekünk kell tenni róla, hogy kicsit felengedjenek – mondja.
 - Lazaság nélkül nem lehet albumot csinálni – jegyzi meg Misty.
 - Majd ellazulnak – vonja meg a vállát Larry. – Vagy nem is tudom.
- Talán nem.
- Segíts – kéri Philip.
 - Hogyne. Mit adjak nekik?
 - Valami szörnyűt. Valami erőset.

*Jelentése: Az Unalom.

**Jelentése: A Csillagszórók.

Misty ezen elgondolkodik. De nem sokáig. A Danes nem először hoz zenekart a Beaubien utcában álló Doug Odújába. Kikészít öt kupicát.

- És mi is ugyanazt kérjük - teszi hozzá Philip.

Misty arcán anyai mosoly terül szét. Philip kedveli Mistyt. Rövid, sötét hajával és kemény tekintetével akár a nővére is lehetne. És mindig jó volt a Daneshez.

- Terveztek még ma felvenni valamit? - kérdezi, és már tölti is ki az italt.

- Még nem jutottunk túl a dobok felállításán.

A zenegépből Thurston Harris Little Bitty Pretty One-ja harsan fel.

Duane táncolva kapja fel Misty kupicáinak felét. Philip a maradék hármat veszi kézbe. Odaviszik az italt a Sparklers tagjainak, akik már a tánctéren gyülekeznek. De még mindig nem táncolnak.

- Csípitek ezt a dalt? - kérdezi Philip.

- Aha - válaszolja a Sparklers basszusgitárosa. Philip meglátja magát a kölyök tükröződő napszemüvegén. Részegnek tűnik. - Frankó.

- Oké - bólint Duane. - Akkor csapjunk bele.

Ahogy Philippel szétosztják a kupicákat, kivágódik a Doug Odújának ajtaja, és belép rajta Ross. Kezével a kabátja zsebében és görnyedten, mint mindig, még akkor is, amikor gitározik.

A Sparklers ifjú tagjai hódolattal néznek Rossra. Elvégre a Danes az ő Be Here-ben játszott gitárszólójának köszönheti a sikert.

- Bocs, hogy késtem - mentegetőzik Philip előtt. - Hosszú éjszaka.

Philip megérti. Nem ez az első eset, hogy a Danes egy tagja másnaposságra hivatkozik.

- Ross, ők itt a Sparklers.

Ross végignéz rajtuk. Elég jól ismeri Philipet, hogy tudja, miért hozta őket a Dougba.

- Te Ross Robinson vagy - mondja a Sparklers gitárosa, miközben Ross fésületlen, göndör haját szemléli. - Begöndörítettem a hajam, hogy úgy nézzen ki, mint a tiéd.

- Úgy nézel ki, mint egy bohóc - állapítja meg Ross. Aztán elveszi az egyik kupicát, és legurítja a benne lévő whiskyt.

- Jobb? - kérdezi Larry.

Ross letörli a száját kordbársony kabátja ujjával.

– Lehetne rosszabb.

Philip felemeli a poharát, arra sarkallva a Sparklers tagjait, hogy tegyenek ugyanígy.

Art, a banda menedzsere igyekszik megakadályozni. Haja izzadságtól csutakos. Nyakkendője kilazult.

– Na, várjunk egy percet! Be kell fejeznünk a felvételt! A srácok nem vadulhatnak be!

A zene felhangosodik. Philip hátrapillant a válla fölött. Misty a bárpult mögül mosolyog rá.

– Ez is része a felvételnek – mondja Philip. – Ez az előrögzítés.

Philip lehajtja a kupicát, megragadja a Sparklers énekesét, és táncolni kezd vele. A kölyök kezét a hátára teszi, és megkéri, hogy vezesse őt.

Az Út csodálatos helyekre vitte már Philipet, de néha, mint amikor belenéz egy fiatalabb zenész naiv szemébe, azon tűnődik, milyen messze mehet még.

Philip jól tudja, hogy ezek a srácok még otthon élnek.

Ross befészkel magát Philip és az énekes közé egy újabb kör kupicával.

– Elég ebből – lép közbe Art. – Komolyan mondom. Elég!

A Little Bitty Pretty One véget ér, majd elkezdődik Sonny James Young Love-ja. Még nincs dél, és a törzsvendégek a Danest figyelik. Ezek az emberek az első világháború veteránjai, reggel nyolc óta itt vannak.

Larry táncolni kezd a Sparklers menedzserével. Art úgy néz ki a karjában, akár egy gyerek. A banda dobosa kigombolja az ingét.

– Na tessék – mondja Ross Philipnek. – Mire legközelebb pislogsz, már részeg lesz.

A Sparklers tagjai kezdenek felszabadulni. Vad táncmozdulatokat tesznek. A gitáros egy színésznő képmását csókolgatja egy új szörnyfilm, a *From Hell It Came* poszterén.

Kinyílik a bejárati ajtó, és a napfény sziluettet csinál a benne álló férfiból.

Philip nem tudja kivenni a vonásait.

– Szerinted készen állunk a felvételre? – kérdezi a Sparklers egyik tagja Larryt.

Larry erre elmosolyodik, de megrázza a fejét.

– Majd úgy húsz év múlva lesztek kész.

Megpörgeti a kölyköt.

Valaki megkocogtatja Philip vállát.

Az arc, a sápadt kék szem, a kemény áll, a gondozott haj ha nem is barátságos, de ismerős.

Hadsereg, gondolja Philip. Régóta nem látott efféle arcot. A veteránok egy dolog, ők az évek múlásával megváltoznak. De azok, akik a parancsokat adják, mindig ugyanolyanok maradnak.

Az Út a jelek szerint instabillá vált. Óvatosabban kell lépkednie.

– Philip Tonka? – kérdezi a férfi.

– Igen?

Komoly kifejezés veszi át a hatalmat a férfi arcának alsó fele fölött, de a szeme továbbra is csillog. Semmi sem ragyog úgy, gondolja Philip, mint a hadsereg.

Lehetséges ez? Itt?

– Maga a Danes rajongója? – kérdezi Philip reménykedve, de közben egy szellemre bámul, egy korszakra, amelyről azt hitte, már vége. A férfi bólint.

– Igen. Az vagyok.

Philipnek feltűnik a férfi vasalt öltönye. A szöszmentes nagykabát.

– Egy dalt akar felvenni? – kérdezi Philip. De csak az időt húzza.

– Jonathan Mull vagyok. Meghívhatom egy italra?

– Egy felvétel közepén vagyunk.

Mull körülnéz a bárban. Felméri a terepet.

– Csak egy percig rabolnám az idejét.

De Philip tudja, hogy tovább fog tartani.

Egy fülkéhez vezet a férfit. Duane közben figyelni őket. Philip a dobosa szemébe néz, aggodalmas pillantást váltanak.

Hadsereg? Itt?

– A katonaságtól jött?

Mull becsúszik a fülke asztalának egyik oldalára, Philip pedig a másikkra.

- Jó szeme van. A katonai hírszerzéstől vagyok. A legtöbb kollégám Mull titkárként ismer. Egy lehetőséget ajánlok a maga és a Danes számára.

- Egy fellépést?

- Affélét.

- Hol?

- Nos, erről szeretnék beszélni magával.

- Akkor beszéljen.

- Afrikában.

Philipnek elég nehezeze esik elhinni. Talán a pia tehet róla. Talán a hadsereg.

- Az sok pénzbe fog kerülni.

- Természetesen megfizetjük önöket. Jelentős összeggel. Komoly összeggel. De ez a fellépés egy kicsit más, mint amihez hozzá vannak szokva.

- Mennyire más? - Philip hangjában remény csendül. De máris emléknek érződik, a könnyedség utolsó csökevényének.

Mull összeszi az ujjait az asztal fölött.

- Ezen a fellépésen nem fognak zenét játszani. Egyáltalán semmilyen zajt nem fognak csapni. Ami azt illeti, maguk fognak *meghallgatni* egy bizonyos hangot.

Philip a társaira néz. Hirtelen vágyódás tör rá, mintha nagy fájdalommal tekintene arra, amilyen a világ egykor volt.

Az Út.

Letért volna róla?

- Miféle hangot? - fordul vissza Philip a hadsereghez, a változáshoz.

- Olyat, amelyet még sosem hallott.

És Philip nem is kételkedik benne. Semmi oka feltételezni, hogy bármi ismerős vár rájuk ott, ahová ez az ember küldeni akarja őket.

- Hallhatom?

- Itt nem.

- Miért nem?

Mull egy pillanatig hallgat.

- Mint tudja, Tonka közlegény, a hadsereg elsődleges funkciója, hogy megvédje az ország polgárait.

Philip elmosolyodik, de nem azért, mert a férfi valami vicceset mondott.

- Miféle hang jelenthet veszélyt az emberekre?

Mull felkönyököl az asztalra, és Philip egy villanásnyi időre látja, hogy egy tekercs teteje lóg ki a kabátja mellzsebéből. Mull tekintete Philip szájára téved, mintha csak némán arra kérné, törölje le róla a mosolyt.

Itt nincs keresnivalója, mondja szavak nélkül.

- Egy rosszindulatú hang, Tonka közlegény.

Philipnek még mindig az a tekercs jár a fejében.

- Úgy beszél róla, mintha élne.

Mull hátradől a fülkében.

- Menjünk valahová, ahol nyugodtabban beszélhetünk.

Mintha csak vezényszóra tenné, a lárma felhangosodik mögöttük. Larry a derekánál fogva felemeli a Sparklers egyik tagját.

- Csodaországba - teszi hozzá Mull.

- Beszélni - ismétli Philip.

Most rögtön véget vethetne ennek. Bármilyen is ez. Nemet mondhatna. Jól érzem itt magam. Nem akarok elmenni sehová. Nem kényszeríthet rá.

- Hallgatni - válaszolja Mull.

Egy rosszindulatú hang, Tonka közlegény.

- Adjon egy percet - kéri Philip. - Összeszedem a Danest.

De miközben kicsúszik a fülkéből, és átvág a báron, hogy odahívja a barátait, Philip azt mondja magában, nem, nincs az a pénz, nincs az a kíváncsiság, amiért megéri mindezt hátrahagyni.

És mégis, az a szalag a katona zsebében...

Talán azért izgat, mert nem tudod, hová fog vezetni, gondolja Philip, ahogy kezét Ross kordbársony kabátos vállára teszi. Talán azért, mert az emberek nem látják a véget, amelynek a kezdetébe beleegyeznek.

- Mi a pálya? - kérdezi Ross. De ő is látta a férfit.

- A fickó szeretné, ha felmennénk vele a stúdióba. Van nála egy szalag, amit meg akar mutatni nekünk.

Ross habozik.

- A hadseregtől jött.

- Ja.

- Van benne pénz?

- Azt mondta, jelentős összeg.

- Nekik jelentős, vagy nekünk jelentős?

- Azt mondta, komoly pénz.

Ross a bár végében táncoló Larryre pillant.

- Akkor utána rögtön visszajövünk? - kérdezi Philiptől.

- Aha.

De a két barát egy szívverésnyi ideig egymás szemébe néz, és abban a kurta pillanatban mindketten tudják, hogy nem fognak rögtön visszajönni.

- Miről van szó?

- Egy hangról.

Ross elmosolyodik. De nem kedvesen.

- Hát a picsába, Philip - mondja immár izzadva. - Mekkora bajba kerülhetünk egy hang miatt?